

PRĂBUSIREA IMPERIULUI JOHN SCALZI

Traducere din limba engleză

NINA IORDACHE

ARMADA

Coperta: Adnan VASILE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SCALZI, JOHN

Prăbușirea imperiului / John Scalzi; trad. din lb. engleză: Nina Iordache. - București : Nemira
Publishing House, 2019
ISBN 978-606-43-0531-2

I. Iordache, Nina (trad.)

821.111

John Scalzi
THE COLLAPSING EMPIRE
Copyright © 2017 by John Scalzi
All rights reserved.

© NEMIRA, 2019

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**

Redactor-șef: Marian COMAN
Redactor: Marian COMAN
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Dușa UDREA-BOBOREL

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0531-2

Tipărit la C.N.I. „CORESI” S.A.

PROLOG

Revoltații ar fi ieșit basma curată, dacă n-ar fi căzut Fluxul. Există, bineînțeles, o cale obișnuită, legală a breslelor pentru echipajele care se revoltă, un protocol care durează de secole.

Un membru vechi al echipajului – de preferință ofițerul executiv/secundul, dar chiar și inginerul-șef, tehnicianul-șef, doctorul-șef sau chiar, în cazuri cu adevărat bizare, reprezentantul proprietarului – putea înmâna adjunctului imperial al navei o Listă oficială de revendicări în urma revoltei, în conformitate cu protocolul de breaslă. Adjunctul imperial avea să se consulte cu preotul militar șef al navei, să ceară audierea martorilor și a probelor cu martori după caz și cei doi, după nu mai mult de o lună, aveau fie să ofere o Hotărâre privitoare la Revoltă, fie să emită o Contestație a Revoltei.

În primul caz, șeful securității urma să-l înlăture în mod oficial și să-l sechestreze pe căpitanul navei, care urma să fie dus la o audiere oficială a breslei în următoarea localitate de destinație a navei, la care să fie penalizat cu pierderea navei, a rangului, a privilegiilor spațiale și chiar cu adevărate condamnări de ordin civil sau penal, ducând la un stagiul de închisoare sau în cele mai grele cazuri la o condamnare la moarte. În cel de-al doilea caz, membrul

reclamant din echipaj era legat fedeleș de către șeful de securitate și dus la o audiere oficială a breslei etcetera, etcetera.

Evident nimeni nu avea să facă nimic din toate astea.

Și apoi ar mai fi și felul în care au loc revoltele *în realitate*, cu arme, violențe, morți subite, cu grupuri de ofițeri care se întorc unii împotriva celorlalți ca animalele și cu echipajul care încearcă să se dumirească ce naiba se întâmplă. Apoi, în funcție de cum merg lucrurile, fie căpitanul e ucis și aruncat în gol și apoi toate astea sunt antedatate, după ce au fost făcute să arate legal și mișto, fie ofițerilor revoltați și echipajului li se arată cealaltă parte a camerei de depresurizare și căpitanul depune un Aviz de Revoltă Extrajudiciară, care anulează beneficiile și pensiile urmașilor revoltaților, ceea ce înseamnă, cu alte cuvinte, că soțiile și copiii lor vor muri de foame și vor fi excluși din funcțiile breslei pentru două generații, fiindcă aparent revolta este în ADN, la fel cum e și culoarea ochilor sau tendința de a avea intestine iritabile.

Pe puntea de comandă a navei *Mai Spune-mi și Altceva*¹, Căpitanul Arullos Gineos era ocupat cu o revoltă adevărată, nu cu una pe hârtie, și, dacă se hotăra să fie sinceră cu ea însăși în legătură cu revolta asta, lucrurile nu păreau să arate prea bine pentru ea acum. Mai exact, după ce Secundul ei cu tot echipajul lui își croiau drum prin tot peretele acela cu aparatele cu care sudau corpul navei, Gineos și echipajul de pe puntea de comandă urmau să devină victimele unui „accident” care urma să fie definit mai târziu.

– Dulapul de arme e gol, spuse Al Treilea Ofițer Nevin Bernus, după ce îl verifică.

Gineos îl aprobă: sigur că era gol. Dulapul de arme era codificat să se deschidă doar pentru exact cinci oameni: pentru căpitan, pentru ofițerii de gardă și pentru Șeful Securității Bremman.

¹ Tell Me Another One = Mai spune-mi și altceva (n.tr.)

Unul dintre cei cinci luase armele în timpul unei gărzi trecute și simpla logică părea să-l indice pe Secundul Ollie Inverr care tocmai își croia drum prin perete împreună cu prietenii săi.

Gineos nu era complet dezarmată. Avea un aruncător de săgeți de mică viteză pe care îl purta în gheată, un obicei pe care îl deprinsese în gașca Câinilor Iuți din văgăunile de la Grussgot pe când era adolescentă. Singura lui săgeată era menită luptei corp la corp; dacă te aflai la mai mult de un metru distanță, tot ce putea face era să-l enerveze pe cel lovit. Gineos nu-și făcea iluzii că o să se salveze de sine sau o să-și salveze poziția cu aruncătorul de săgeți.

– Raport! îi strigă Gineos lui Lika Dunn, care se ocupase de contactarea celorlalți ofițeri de pe *Mai spune-mi*.

– Nimic de la Compartimentul Motoare de când ne-a chemat Prim-Ofițerul Fanochi, spuse Dunn.

Eva Fanochi era prima care lansase semnalul de alarmă când unitatea ei fusese luată cu asalt de membrii înarmați ai echipajului în frunte cu Secundul, ceea ce o făcuse pe Gineos să izoleze puntea de comandă și pusese nava în alertă maximă. Tehnicianul-Șef Vossni nu răspunde. Și nici Dr. Jutmen. Bremman a fost izolat în compartimentul său. Adică Piter Bremman, Șeful Securității de pe *Mai Spune-mi*.

– Dar Egerti?

Lup Egerti era reprezentantul proprietarului, care era tot atât de important, de cele mai multe ori, ca proverbiala tichie de mărgăritar ce-i lipsea chelului, dar care nu ar fi luat parte, probabil, la o răzmeriță, de vreme ce răzmerița nu făcea casă bună cu afacerile.

– Nicio veste. Și nici de la Slavin sau de la Preen, fiindcă amândoi erau adjunctul imperial și capelanul. Nici navigatorul Niin nu s-a prezentat la raport.

– Sunt aproape gata să pătrundă, spuse Burnus, arătând spre perete.

Gineos rânji în gând. Nu fusese mulțumită niciodată de secundul ei, care îi fusese băgat pe gât de cei de la breaslă cu binecuvântarea Casei de Tois, proprietarul *Mai Spune-mi*. Navigatorul, Niin, fusese alegerea lui Gineos pentru rangul doi în linia de comandă. Ar fi trebuit să insiste mai mult. Data viitoare.

Nu e ca și cum ar mai putea fi și o dată viitoare, acum, se gândi Gineos. Era moartă, ofițerii credincioși ei aveau să moară și ei, dacă nu erau deja morți, și, pentru că Mai Spune-mi era în Flux și avea să rămână în Flux încă o lună, nu avea cum să lanseze cutia neagră și să le spună tuturor ce s-a întâmplat de fapt. Când Mai Spune-mi avea să iasă în cele din urmă din Flux, haosul avea să fie rezolvat, probele aveau să fie rearanjate și poveștile să fie spuse cum trebuie. Urma să se spună că „...e tragic ce i s-a întâmplat lui Gineos. O explozie. Atât de mulți morți. Iar ea s-a întors, curajoasă și a încercat să salveze mai mulți membri din echipajul ei“.

Sau ceva de genul ăsta.

Peretele fusese găurit și, după un minut, o bucată de metal zăcea pe punte și trei membri ai echipajului înarmați cu pistoale cu electroșocuri își făcură apariția, răsucindu-se înapoi și încolo, urmărindu-i pe membrii echipajului de pe puntea de comandă. Niciunul dintre membrii echipajului de pe punte nu se mișcă; nu mai avea niciun rost. Unul dintre cei înarmați strigă „*Liber!*“, iar Secundul Ollie Inverr se strecură prin gaura din perete și apăru pe punte. Atent la mișcările lui Gineos, se îndreaptă spre ea. Unul dintre bărbații înarmați își aținti pistolul cu electroșocuri direct asupra ei.

– Căpitane Gineos, spuse Inverr, salutând.
 – Ollie, spuse Gineos, răspunzându-i la salut.
 – Căpitane Arullos Gineos, în conformitate cu Articolul 38, Secțiunea 7 din Codul Uniform al Breslelor de Transporturi Comerciale, declar...

– Las-o baltă, Ollie, spuse Gineos.

La auzul cuvintelor ei Inverr zâmbi:

– Mi se pare corect.

– Trebuie să recunosc că te-ai descurcat binișor cu revolta asta. Ai preluat Motoarele mai întâi, pentru că dacă orice altceva nu mergea bine, să poți amenința că arunci motoarele în aer.

– Mulțumesc, Căpitane. De fapt am încercat să fac în așa fel încât să trecem prin această tranziție cu un minimum de victime.

– Vrei să spui că Fanochi e în viață?

– Am spus „un minimum“, Căpitane. Îmi pare rău, dar Căpitanul Fanochi nu a cooperat. Asistentul-Şef Hybern a fost promovat.

– Câți alți ofițeri mai ai?

– Nu cred că trebuie să-ți bați capul cu asta, Căpitane.

– Ei bine, măcar nu pretinzi că *nu* o să mă ucizi.

– Dacă vrei să știi, regret că s-a ajuns aici, Căpitane. Te admir mult.

– Ți-am mai spus s-o lași baltă, Ollie.

Inverr zâmbi din nou:

– Nu ți-a plăcut niciodată să fii lingușită.

– Poți să-mi spui și mie *de ce* ai planificat insurecția asta?

– Nu, nu prea.

– Hai, fă-mi și mie plăcerea asta. Aș vrea să știu de ce trebuie să mor.

Inverr scutură din umeri:

– Pentru bani, desigur. Transportăm o încărcătură mare de arme pentru militarii de la Capăt ca să-i ajutăm să lupte împotriva insurecției actuale. Puști, pistoale cu electroșocuri, lansatoare de rachete. Știi, doar ți-ai dat acordul pe manifest. Am fost abordat, când eram la Alpine, cu propunerea să le vindem în schimb rebelilor. Cu bonus de 30%. Mi s-a părut o afacere bună, am spus da.

– Sunt curioasă cum te-ai gândit să le dai armele. Portul spațial de la Capăt este controlat de guvernul lor.

– Armele n-ar fi ajuns niciodată acolo. Noi ieșim din Flux și suntem atacați de „piraiți” care descarcă marfa. Tu și ceilalți membri ai echipajului care nu merg pe mâna noastră mor în timpul atacului. Simplu, ușor, toți care rămân fac și ei un bănuț și sunt fericiți.

– Casa de Tois nu va fi fericită, spuse Gineos, invocând numele proprietarului navei *Mai Spune-mi*.

– Au asigurare pentru navă și pentru marfă. N-au nicio treabă.

– Dar n-o să le convină soarta lui Egerti. Va trebui să-l uciți. Și e ginerele lui Yanner Tois.

Inverr zâmbi la auzul numelui patriarhului Casei de Tois.

– Am auzit din surse sigure că Tois nu va fi complet distrus dacă fiul lui ajunge văduv. Mai are câteva alianțe pe care un mariaj le-ar putea întări.

– Te-ai gândit la toate, atunci.

– Nu e nimic personal, Căpitane.

– Să fiu ucisă pentru bani mi se pare destul de personal, Ollie.

Inverr deschise gura să-i răspundă, dar *Mai Spune-mi* Una căzu din Flux, declanșând un set de alarme pe care nimeni de pe *Mai Spune-mi* – nici Gineos și nici Inverr – nu le auzise în afara simulării de la Academie.

Gineos și Inverr rămaseră nemișcați preț de mai multe secunde, uluiți de alarme. Apoi amândoi se repeziră spre terminalele lor și

se apucară să lucreze, fiindcă *Mai Spune-mi* căzuse brusc din Flux și, dacă nu-și dădeau seama cum se pot întoarce în el, erau, fără niciun strop de îndoială, pierduți cu desăvârșire.

Acum ar fi nevoie de un pic de context.

În acest univers nu există nimic asemănător așa-numitei călătorii „mai rapide decât lumina“. Viteza luminii nu este numai o idee bună, este regula. Nu poți ajunge la ea; cu cât accelerezi mai tare spre ea, ai nevoie cu atât mai multă energie pentru a continua să avansezi și e o idee oribilă, oricum, să mergi atât de repede, fiindcă spațiul este doar în majoritate gol și, indiferent de ce te-ai ciocni la un procent apreciabil din viteza luminii, tot te vei trezi că fragila ta astronavă devine o grămadă de bucăți de metal. Și *chiar și așa* vor trece ani sau decenii sau secole până când resturile astronavei vor trece în viteză pe lângă locul unde voiai să mergi inițial.

Nu există călătorie mai rapidă decât lumina. Dar există Fluxul.

Fluxul, care le este în general descris profanilor drept fluviul spațiu-timp alternativ care face posibilă călătoria mai rapidă decât lumina de-a lungul Sfântului Imperiu al Statelor Interdependente și a Breslelor Comerciale, supranumit pe scurt „Interdependența“. Fluxul, accesibil prin niște „găvane“ create când gravitația stelelor și a planetelor interacționează exact cum trebuie cu Fluxul, pentru a permite navelor să se strecoare și să înoate odată cu curentul către o altă stea. Fluxul, care asigurase supraviețuirea umanității după pierderea Terrei, fiindcă ajutase comerțul să înflorească în cadrul Interdependenței, garantând faptul că fiecare avanpost uman avea să dispună de resursele de care aveau nevoie ca să supraviețuiască – resurse pe care aproape niciunul dintre acestea nu ar fi reușit să le aibă separat.

Era, bineînțeles, un fel absurd de a descrie Fluxul. Fluxul nu avea nimic de-a face cu un râu – era o structură metacosmologică

multi-dimensională asemănătoare unei brâne care se intersecta cu spațiul-timp local într-un fel complex, din punct de vedere topografic, influențat parțial și haotic, *dar nu esențial* de către gravitație, în care navele care îl accesau nu se deplasau în sens tradițional, ci doar profitau de natura lui vectorială, în comparație cu spațiul-timp local și care, neînfrânată de legile universale ale vitezei, velocității și energiei, le transmite observatorilor locali *aparența* unei călătorii mai-rapide-decât-lumina.

Și chiar și *ăsta* era un soi idiot de a-l descrie, fiindcă limbile omenеști sunt de tot rahatul când trebuie să descrie lucruri mai complexe decât asamblarea unei căsuțe într-un copac. Modul precis de a descrie Fluxul implica genul de matematică superioară pe care probabil doar câteva sute de ființe omenеști dintre miliardele Interdependenței puteau s-o înțeleagă și cu atât mai puțin s-o descrie în mod pertinent. Probabil că nu ai fi unul dintre ei. Cum, de fapt, nu erau nici Căpitanul Gineos și nici Căpitanul Secund Inverr.

Dar Gineos și Inverr știau măcar atât: era aproape imposibil și probabil nemaiauzit în toate secolele Interdependenței ca o navă să iasă brusc din Flux. O sfâșiere aleatorie a Fluxului putea face o navă să eșueze la ani-lumină de orice planetă sau avanpost locuit de oameni. Navele breslelor erau proiectate să fie autonome timp de luni și chiar de ani de zile – și așa și trebuiau să fie, pentru că timpul de tranzit dintre sistemele Interdependenței care utilizau Fluxul putea fi de la două săptămâni până la nouă luni, dar este o diferență între a fi autonom pentru cinci ani sau un deceniu, cum erau cele mai mari nave ale breslelor, și a fi autonom pentru *totdeauna*.

Pentru că nu există călătoria mai-rapidă-ca-lumina. Există doar Fluxul.

Și, dacă ai căzut din el din întâmplare, undeva printre stele, ești un om mort.

– Am nevoie de poziția unde ne aflăm, spuse Inverr de la terminalul său.

– Mă ocup de asta, spuse Lika Dunn.

– Ridică antenele, spuse Gineos. Dacă am căzut, există un găvan de ieșire. Trebuie să găsim un găvan de intrare.

– Tocmai le desfășor, spuse Bernus, de la consola lui.

Gineos deschise canalul de comunicație spre Motoare:

– Șefule Hybern, spuse ea. Am căzut din Flux printr-o sfâșiere. Avem nevoie de motoare online imediat și va trebui să te asiguri că avem suficient câmp de forță pentru a împinge și contracara manevrele gravitaționale extreme. Nu vrem să ne transformăm în jeleu.

– Ăăăă, veni răspunsul.

– Ei drăcie! spuse Gineos, privind-l pe Inverr. E omul tău, Ollie, spală-te pe cap cu el.

Inverr își deschise canalul de comunicație:

– Hybern, sunt Secundul Inverr. Ce nu înțelegi din ordinul căpitanului?

– Bine, dar nu aveam o răzmeriță? Întrebă Hybern.

Hybern era un as al motoarelor și asta îl făcuse să ajungă sus în ierarhia breslei. Dar era foarte, foarte tânăr.

– Tocmai am căzut din Flux, Hybern! Dacă nu găsim drumul înapoi rapid, am încurcat-o cu toții. Așa că-ți ordon să execuți ordinele Căpitanului Gineos. Ne-am înțeles?

– Da, domnule, veni răspunsul, după o clipă. Mă ocup de asta. Încep protocolul de urgență. Cinci minute până la puterea maximă. Ah, probabil că va da peste cap motoarele destul de rău, domnule. Și doamnă.

– Dacă ne bagă înapoi în Flux vedem atunci ce facem, spuse Gineos. Dă-mi un bip imediat ce ești gata, spuse ea, închizând canalul de comunicații. Ți-ai ales un moment foarte prost pentru răzmeriță, îi spuse ea lui Inverr.

– Avem poziția, spuse Dunn. Suntem la douăzeci și trei de ani-lumină de Capăt, șaiszeci și unu de Shirak.

– Ceva puțuri gravitaționale?

– Nu, doamnă. Cea mai apropiată stea este o pitică roșie la aproximativ trei ani-lumină. Nimic altceva semnificativ în preajmă.

– Păi cum am căzut, dacă nu sunt puțuri gravitaționale? Întrebă Inverr.

– Eva Fanocchi ar fi putut să-ți răspundă la întrebarea asta, spuse Gineos. Asta dacă n-ai fi omorât-o...

– Căpitane, nu prea e momentul pentru conversația asta.

– L-am găsit! spuse Bernus. Un găvan de intrare, la o sută de mii de clicuri de noi! Doar că...

– Doar că ce? Întrebă Gineos.

– Se îndepărtează de noi, spuse Bernus. Și se micșorează.

Gineos și Inverr se uitară unul la celălalt. Din câte știau, găvanele de intrare și de ieșire ale Fluxului rămâneau aceleași, ca dimensiuni, și nu-și schimbau localizarea. Acesta era motivul pentru care puteau fi folosite pentru traficul comercial cotidian. Deplasarea și micșorarea unui găvan era o chestie nouă pentru ei.

Mă voi gândi la asta mai târziu, își spuse Gineos.

– Cât de repede se deplasează față de noi și cât de repede se micșorează?

– Se îndepărtează de noi la aproximativ zece mii de clicuri pe oră și pare că se micșorează cu zece metri pe secundă, spuse Bernus, după un minut. Nu pot să vă spun dacă sunt valori

constante nici pentru viteză, nici pentru micșorare. Asta e doar ce văd acum.

– Trimite-mi datele despre găvan, îi spuse Inverr lui Bernus.

– Vrei, te rog, să le spui lacheilor tăi să aștepte afară? îi spuse Gineos lui Inverr, arătându-i pe oamenii lui înarmați. Îmi este greu să mă concentrez cu pistoalele voastre electrice ținându-mi capul.

Inverr privi în sus spre oamenii săi și încuviință. Aceștia se îndreptară spre gaura din perete și ieșiră.

– Stați pe-aproape, le spuse Inverr, în timp ce ieșeau.

– Deci poți să configurezi un curs spre găvan? Întrebă Gineos. Înainte să se închidă?

– Lasă-mă un minut, îi spuse Inverr.

Pe puntea de comandă se făcuse liniște în timp ce lucra. Apoi adăugă:

– Da. Dacă Hybern ne dă motoarele în următoarele două minute, o să ajungem și ne mai rămâne și o marjă de timp.

Gineos încuviință și deschise canalul de comunicații spre Motoare.

– Hybern, ce mai fac motoarele mele?

– Încă treizeci de secunde, doamnă!

– Și cum stăm cu câmpurile de forță? Va trebui să ne mișcăm rapid.

– Depinde cât forțăm motoarele, doamnă. Dacă folosim toată puterea ca să acționăm nava, vom folosi și ultimul strop de energie. O vom lua din toate celelalte părți la început, dar până la urmă o vom lua și din câmpurile de forță.

– Mai bine mor iute decât încet, nu crezi, Hybern?

– Îhî, fu răspunsul.

– Motoarele sunt online, spuse Inverr.

– Da, văd, spuse Gineos, împingând degetele pe ecran. Ai navigație, îi spuse ea lui Inverr. Scoate-ne de aici, Ollie!

- Avem o problemă, spuse Bernus.
- Sigur că avem, spuse Gineos. Ce e de data asta?
- Găvanul își mărește viteza și se micșorează mai iute.
- Pe el! spuse Inverr.
- Oare chiar o să-l nimerim? Întrebă Gineos.
- Probabil. O parte din navă, oricum.
- Asta ce mai înseamnă?

Înseamnă că în funcție de cât de mare e găvanul, o parte din navă ar putea fi pierdută. Avem bățul și avem și inelul. Bățul e un ac lung. Inelul are diametrul de un clic. Bățul s-ar putea să reușească să treacă, Inelul mai puțin.

- Asta va distruge nava, spuse Dunn.

Gineos dădu din umeri:

- Nu e ca și cum ne-am lovi de o barieră fizică. Orice nu va intra în circumferința găvanului se va pierde. Va fi retezată ca de o lamă. Să sigilăm pereții etanși de compartimentare până la spițele inelului și vom supraviețui.

Își întoarse capul spre Inverr:

- Asta dacă putem modela bula.

Bula era învelișul subțire al spațiu-timpului local, înconjura de un câmp de forță generat de *Mai Spune-mi*, care însoțea nava pe drumul ei spre Flux. Din punct de vedere tehnic nu exista un *acolo* în interiorul Fluxului. Orice navă care nu aducea o pungă de spațiu-timp cu ea în Flux înceta să mai existe în orice sens inteligibil.

- Putem modela bula, spuse Inverr.
- Ești sigur?
- Chiar dacă nu sunt, nu va mai conta oricum.

Gineos bombăni și se întoarse spre Dunn:

– Instituie o alarmă generală, scoate-i pe toți din inel și trimite-i în băț! spuse ea, întorcându-se din nou spre Inverr. Cât mai avem până să intrăm în găvan?

– Nouă minute.

– Ceva mai mult de-atâta, zise Bernus. Găvanul continuă să ia viteză.

– Spune-le că au cinci minute, îi spuse Gineos lui Dunn. După aceea vom sigila inelul.

– Dacă sunt pe partea greșită a sigiliului, se pot pierde, continuă Dunn.

– Presupun că le vei da drumul unora dintre oamenii pe care i-ai închis în compartimentele lor, îi spuse ea lui Inverr.

– Pe Piter l-am sudat în compartimentul lui, spuse Inverr, despre șeful securității. Se uita la monitor și făcea mici retușuri pentru calea lui *Mai Spune-mi!* Nu prea e timp să mai schimb asta.

– Minunat!

– Va fi la limită, știi asta, nu?

– Să prindem găvanul?

– Da. Dar mă gândeam, dacă pierdem inelul. Suntem două sute de oameni pe navă Aproape toată hrana și resursele noastre sunt în inel. Mai avem o lună până la Capăt. Nici în cele mai fericite circumstanțe n-o s-o scoatem la capăt cu toții.

– Ei bine, spuse Gineos, presupun că te-ai gândit să mă mă-nânci pe mine mai întâi,

– Ar fi un sacrificiu nobil din partea ta, Căpitane.

– Nu reușesc să-mi dau seama dacă glumești sau nu, Ollie.

– În acest moment, Căpitane, nici eu.

– Presupun că e un moment la fel de bun ca oricare să-ți spun că nu mi-ai plăcut prea tare niciodată.

Inverr zâmbi la auzul cuvintelor ei, dar nu-și clinti ochii de pe monitor:

– Știi asta, Căpitane. Acesta este motivul pentru care am fost de acord cu revolta.

– Asta și banii.

– Asta și banii, da. Acum lasă-mă să lucrez.

Următoarele câteva minute urmau să arate că Inverr, cu toate defectele sale ca secund, era cel mai bun navigator pe care-l văzuse vreodată Gineos. Găvanul de intrare nu se retrăgea liniar față de *Mai Spune-mi!* părea să se ferească și să ocolească, să sară în sus și-n jos, ca un dansator invizibil care nu putea fi urmărit decât cu niște murmure fragile de frecvență radio acolo unde Fluxul apăsa pe spațiu-timp. Bernus urma să se țină scai de găvan și să le transmită ultimele date; Inverr urma să aplice reglajele și să aducă nava *Mai Spune-mi* inexorabil din ce în ce mai aproape de găvan. Era unul dintre mărețele acte spațiale, poate unul dintre cele mai mărețe din istoria umanității. În ciuda a orice, Gineos se simți mândră că se află acolo.

– Hm, avem o problemă, spuse Inginerul-Şef Interimar Hybern pe canalul de comunicații. Suntem în punctul în care motoarele trebuie să înceapă să preia putere de la celelalte sisteme.

– Trebuie să împingem câmpurile de forță, spuse Gineos. Orice altceva e negociabil.

– Am nevoie de navigație, spuse Inverr, rămas cu ochii lipiți de ecran.

– Avem nevoie de împingere și de navigație, îl corectă Gineos. Orice altceva e negociabil.

– Ce facem cu echipamentul de supraviețuire? Întrebă Hybern.

– Dacă nu facem asta în următoarele treizeci de secunde, nu va mai avea nicio importanță dacă mai respirăm sau nu, îi spuse Inverr lui Gineos.

– Taie tot cu excepția navigației și împingerii, spuse Gineos.

– Am înțeles! spuse Hybern și imediat aerul din *Mai Spune-mi* deveni mai răcoros și mai stătut.

– Găvanul s-a micșorat până la un diametru de aproape două clicuri, spuse Bernus.

– Va fi la limită, încuviință Inverr. Cincisprezece secunde până la găvan.

– Un punct virgulă cinci clicuri...

– Bernus, taci naibii din gură, te rog!

Bernus tăcu naibii din gură, Gineos se ridică, își aranjă hainele și se duse să-i fie alături secundului ei.

Inverr începu numărătoarea inversă a ultimelor zece secunde, apoi o abandona la șase pentru a anunța că modelează bula de spațiu-timp și o reluă de la trei. La zero, Gineos putu să vadă din unghiul ei favorabil, din imediata lui apropiere, că zâmbea.

– Suntem înăuntru. Suntem cu toții înăuntru. Toată nava, spuse el.

– Ai făcut o treabă extraordinară, Ollie, spuse Gineos.

– Mda, cred și eu. Nu că m-aș umfla în pene sau ceva de genul ăsta.

– Du-te și umflă-te în pene. Echipajul a supraviețuit datorită ție!

– Mulțumesc, Căpitane, spuse Inverr. Se întoarse s-o privească pe Gineos, continuând să zâmbească și chiar în clipa aceea ea îi înfipse țeava aruncătorului de săgeți pe care tocmai îl scosese din cizmă în orbita ochiului stâng și apăsă pe trăgaci. Săgeata i se descărcă în ochi cu un *poc* slab. Celălalt ochi al lui Inverr păru foarte surprins, după care Inverr se prăbuși mort pe podea.

De pe cealaltă parte a peretelui, lacheii lui Inverr țipară alarmați și-și ridicară pistoalele cu electroșocuri. Gineos își ridică mâna și, ce să vezi, se opriră:

– E mort, spuse ea și apoi își puse cealaltă mână pe monitorul terminalului lui Inverr. Și tocmai am activat o comandă care va arunca în aer fiecare cameră de depresurizare pe care o are nava în bulă. În secunda în care mâna mea se ridică de pe monitor, toată lumea de pe navă moare, inclusiv voi. Așa că voi decideți cine moare azi: Ollie Inverr sau toată lumea. Împușcați-mă și moare toată lumea. Dacă nu vă aruncați armele în următoarele zece secunde, vom muri cu toții. E alegerea voastră!

Își aruncară cu toții armele jos. Gineos îi făcu semn lui Dunn și acesta se duse și le adună, dându-i una lui Bernus și alta căpitanului, care își luă mâna de pe monitor ca s-o ia. Unul dintre lachei icni când o văzu.

– La naiba, dar creduli mai sunteți, îi spuse Gineos, fixând pistolul electric pe poziția „neletal“ și împușcându-i rapid pe toți trei. Căzură, inconștienți.

Se întoarse spre Dunn și Bernus:

– Felicitări, sunteți promovați, le spuse ea. Acum să vă văd. Avem niște rebeli de rezolvat. La treabă, hai!